

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., v právní věci **žalobce: R. L.**, nar. „X“, bez státní příslušnosti, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem, sídlem Ječná 7, 120 00 Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/50, 140 21 Praha 4, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.10.2013, č.j. MV-97283-4/SO/sen-2013,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 15.10.2013, č.j. MV-97283-4/SO/sen-2013 a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 11.7.2013, č.j. OAM-10628-54/PP-2011, se **pro nezákonnost zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 21.887,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.10.2013, č.j. MV-97283-4/SO/sen-2013, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 11.7.2013, č.j. OAM-10628-54/PP-2011, jímž byla zamítnuta jeho žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky s odůvodněním, že jej nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a zák. č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky ve znění účinném do 31.3.2012 (dále jen

„zákon o pobytu cizinců“), a proto nesplňuje podmínky pro udělení povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce v žalobě uvedl, že je cizincem, jenž se narodil v Makedonii v bývalé Jugoslávii, po jejímž rozpadu však v důsledku diskriminace osob albánské národnosti občanství Makedonie nezískal a je proto osobou bez státní příslušnosti, nevlastní ani cestovní pas. Z tohoto důvodu se nemůže rozvést se svou manželkou I. L., bytem ve „X“, s níž již přes 13 let nežije, když přibližně od roku 2000 udržuje vztah se svou družkou S. S., nar. „X“, státní občankou České republiky. Dne 16.8.2011 podal žádost o povolení k přechodnému pobytu v České republice z důvodu své rodinné vazby ke jmenované družce, tato však byla správním orgánem I. stupně zamítnuta s odůvodněním, že není možné povolit pobyt za účelem soužití s družkou, pokud je stále ženat se svou ženou v Makedonii. Obdobným způsobem pak argumentoval i žalovaný v rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí prvoinstančnímu, jenž uvedl, že žádosti o povolení k přechodnému pobytu nelze účelově zneužívat. V daném případě má žalobce manželku a s tím spojená práva a povinnosti a založené rodinné vazby – je proto na něm, aby formální stav uvedl do souladu se stavem skutečným. Existence manželky pak zpochybňuje trvalost vztahu žalobce a jeho družky. Z důvodu absence trvalosti vztahu proto žalovaný dále neprováděl další dokazování, protože byla zjištěna skutečnost, jež bránila žádosti žalobce vyhovět. K tomuto tvrzení žalobce namítnul, že existence formálního manželství nemůže bránit faktické existenci vztahu mezi druhem a družkou. Jeho vztah se S. S. trvá již více než 10 let, přičemž ze žádných okolností nelze dovodit, že by šlo o soužití nikoliv trvalé, tedy toliko na přechodnou dobu. Podmínku, aby byl vztah druha a družky považován za vztah obdobný rodinnému jen tehdy, pokud se žádný z nich nebude nacházet v manželském svazku, přitom žádná právní norma neukládá. Kromě toho žalobce dále uvedl, že považuje za nepřezkoumatelný i závěr žalovaného v napadeném rozhodnutí, že neunesl důkazní břemeno existence jeho vztahu se jmenovanou družkou. Žalovaný nikterak nespecifikoval, v čem mělo toto neunesení břemene spočívat, jak byly vyhodnoceny žalobcem předložené důkazy, jaké skutečnosti považoval žalovaný za prokázané a jaké nikoliv. Z těchto důvodů žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce dostatečným způsobem nedoložil, že splňuje podmínku uvedenou v § 15a zákona o pobytu cizinců, tj. že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému, a že s ním sdílí společnou domácnost. Žalobce při výslechu provedeném ve správním řízení uvedl, že je ženatý s manželkou Idabet Ljutou, přičemž tato skutečnost dle názoru žalovaného zpochybňuje trvalost vztahu žalobce s jeho družkou. Vztah obdobný rodinnému je definován jako dlouhodobá citová či jiná vazba, což současná existence manželství vylučuje. Kromě trvalosti pak žalobce neprokázal ani existenci dalších znaků jeho tvrzeného vztahu druha a družky, přestože k tomu byl správním orgánem I. stupně vyzván. Protože ale absencí trvalosti žalobce nenaplnil již základní podmínku existence vztahu obdobného rodinnému, neprováděl správní orgán I. stupně další dokazování a žádost zamítnul. Na tomto postupu neshledal žalovaný při rozhodování o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žádných pochybení, a proto i v přezkumném řízení před soudem navrhnul zamítnutí žaloby.

K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž zdůraznil, že výklad žalovaného týkající se neslučitelnosti manželství a družství je zatížen značným formalismem. Kromě toho doplnil, že ve správním řízení dostatečným způsobem doložil existenci jeho vztahu se S. S.

prostřednictvím listinných důkazů, seznamu svědků apod. Žalovaný ale v napadeném rozhodnutí neuvedl, jak se s těmito důkazy vypořádal. Za této situace žalobce setrval na podané žalobě.

Před nařízením ústního jednání zaslal dne 18.1.2016 žalobce soudu v elektronické podobě své další vyjádření, v němž poukázal na skutečnost, že právní názor žalovaného o neslučitelnosti manželství a družského poměru ve vztahu k získání povolení k přechodnému pobytu ve smyslu § 15a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců již opustil i sám žalovaný, když v rozhodnutí ze dne 7.9.2015, sp.zn. MV-108151-3/SO-2015, týkajícího se jiného cizince konstatoval, že: „*Skutečnost, že je účastník řízení dosud ženatý, sama o sobě nevylučuje, že ve skutečnosti žije ve společné domácnosti s paní M.B.*“ Rovněž pak citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6.11.2013, č.j. 6 As 95/2013-41, ze kterého vyplývá právo cizince prokazovat svůj družský vztah i jinými důkazními prostředky, než jen listinnými doklady. V této souvislosti připomněl, že v předmětném řízení byly provedeny výsledky jeho osoby i jeho družky a rovněž došlo k provedení pobytové kontroly, která soužití žalobce s družkou potvrdila.

Při jednání soudu, z jehož účasti se žalobce i žalovaný písemně omluvili, zástupce žalobce setrval na stanovisku vyjádřeném v žalobě. Zároveň zdůraznil, že žalovaný zastává chybný názor, pokud se jedná o vliv dosud trvajícího manželství cizince na družský poměr žalobce v souvislosti s posuzováním žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Žalobce jednoznačně prokázal své soužití s družkou v České republice a naplnil tak podmínky pro vyhovění žádosti. Z napadeného rozhodnutí však jednoznačně vyplývá nevěle žalovaného vydat kladné rozhodnutí o žalobcově žádosti, což zástupce žalobce dovozuje z neúměrné délky řízení a množství výzev k doložení trvalého vztahu. A to přesto, že v obdobném případě již žalovaný v jiném rozhodnutí, na něž žalobce odkazoval ve svém vyjádření ze dne 18.1.2016, vyjádřil na družský poměr shodný názor, jaký zastává žalobce. Závěrem proto žalobce navrhnul, aby soud žalobě v plném rozsahu vyhověl.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po zhodnocení skutkové a právní stránky věci dospěl soud na základě spisu předloženého žalovaným k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud se nejprve zabýval přezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí. Z rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný a správní orgán I. stupně dospěli k závěru, že důvodem nevyhovění žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky bylo nesplnění podmínky stanovené v § 15a zákona o pobytu cizinců ohledně trvalosti vztahu žalobce s žalobcovou družkou. Za situace, kdy je žalobce stále ženatý se svou manželkou I. L.

žijící v Makedonii, nebylo dle žalovaného možné dovodit existenci jiného trvalého vztahu, na jehož základě by mohl být žalobce považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Pro absenci této základní podmínky tak bylo další prokazování týkající se ostatních předpokladů dle § 15a zákona o pobytu cizinců (např. zda žalobce vede se svou družkou společnou domácnost) již nadbytečné, žalovaný proto v souladu s ust. § 51 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu jiné dokazování neprováděl a žádost bez dalšího zamítnul. Procesní postup žalovaného neprovádět další dokazování pro nesplnění základního předpokladu existence rodinné příslušnosti žalobce k občanovi Evropské unie považuje soud za správný s ohledem na žalovaným, resp. správním orgánem I. stupně, učiněné závěry. V tomto směru je tedy jeho rozhodnutí přezkoumatelné. Věcná správnost uvedených závěrů však není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí a bude posuzována dále.

Ze správního spisu vyplynuly tyto podstatné skutečnosti. Dne 16.8.2011 podal žalobce ke správnímu orgánu I. stupně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu podle ust. § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně proto zkoumal, zda žalobce pro udělení tohoto povolení splňuje podmínky stanovené zákonem a za tímto účelem (mimo jiné) žalobce vyzval k předložení dokladu potvrzujícího, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu. Žalobce předložil prostřednictvím svého zástupce jako listinný důkaz obžalobu, jež na něj byla podána státním zástupcem Okresního státního zastupitelství v Teplicích dne 12.10.2007, v níž byla jako družka žalobce uvedena paní S. S., nar. „X“. Protože však tento důkaz vyhodnotil prvoinstanční orgán jako nedostatečný, dožádáním prostřednictvím Policie České republiky provedl pobytovou kontrolu na místě hlášeného ubytování žalobce. Kontrolou bylo zjištěno, že je žalobce spolu s paní S. uveden na domovních zvoncích, na místě se zdržuje, což potvrdili i sousedé. Dále správní orgán I. stupně provedl oddělený výslech žalobce a jeho družky, aby zjistil, zda se jmenovaní shodují v odpovědích na otázky týkající se jejich soukromého života.

Podle ust. § 87b odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců je rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území. K žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2, s výjimkou náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. b) a doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.

Podle ust. § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo žádost zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a nebo s ním společně nepobývá na území.

Podle ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců se ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

Ze zákonné úpravy jednoznačně vyplývá, že pro splnění podmínek vyhovění žádosti cizince o povolení k dlouhodobému pobytu musí cizinec mimo ostatní náležitosti rovněž doložit, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a že s ním společně pobývá na jejím území. Za rodinného příslušníka občana Evropské unie se přitom považuje i taková

osoba, jež s ním udržuje trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému – v daném kontextu vztahu druhu a družky – a zároveň s ním žije ve společné domácnosti. Žalobce byl proto ve správním řízení povinen doložit, že splňuje podmínku trvalosti vztahu s jím tvrzenou družkou, paní S. S., a že s ní udržuje společnou domácnost. Za tímto účelem byly žalovaným provedeny shora uvedené důkazy spočívající mimo jiné v odděleném výsledku obou jmenovaných a pobytové kontrole v místě hlášeného pobytu žalobce. Učiněné závěry z těchto důkazních prostředků však žalobce ani správní orgán I. stupně ve svých rozhodnutích nehodnotili, neboť dospěli k závěru, že pro existenci dosud trvajících manželského vztahu žalobce s paní I. L. žijící v Makedonii nemůže nabýt případný družský vztah s jinou ženou povahy vztahu trvalého. Není-li pak splněna podmínka trvalosti, je již nerozhodné, zda žalobce fakticky žije s družkou ve společné domácnosti.

Úkolem soudu bylo proto posoudit, zda je manželství překážkou existence trvalého vztahu obdobného rodinnému, a tedy zda za jeho trvání nemůže dojít k naplnění podmínek stanovených v § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců týkajících se rodinné příslušnosti cizince k občanu Evropské unie (jak dovodil žalovaný a prvostupňový orgán), a nebo nikoliv. Jak žalovaný správně zhodnotil v napadeném rozhodnutí, vztah obdobný rodinnému musí dle ustálené judikatury svými znaky a povahou odpovídat vztahu mezi manželi – kromě dlouhodobé citové vazby jde např. o úhradu společných potřeb, vzájemnou vyživovací povinnost, vedení společné domácnosti a podílení se na jejím chodu. Otázkou, zda tyto ostatní znaky naplňuje žalobce se svou družkou, se žalovaný v daném případě nezabýval, neboť uzavřel, že charakter trvalosti vztahu je vyloučen existujícím manželstvím s jinou ženou.

Otázce možnosti souběhu manželství a vztahu obdobného rodinnému s ohledem na posuzování rodinné příslušnosti cizince k občanu Evropské unie se např. věnoval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 17.9.2015, č.j. 4 Azs 151/2015-35 (dostupné též na www.nssoud.cz). Ten přejal závěry učiněné Městským soudem v Praze v rozsudku ze dne 16.6.2015, č.j. 1 A 31/2015-40, jenž dovodil: „*Městský soud v Praze [...] nesouhlasil se závěrem správních orgánů, že nebylo možné soužití žalobce s jeho přítelkyní v České republice posoudit dle § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona jenom proto, že je žalobce stále ženatý a dosud nevyřešil vztah se svojí dosavadní manželkou. Městský soud poukázal na to, že stále více partnerů dává v současnosti přednost faktickému soužití. Z tohoto důvodu je nutné posuzovat faktickou stránku věci, skutečnou intenzitu a trvalost jednotlivých vztahů. Stále trvajícím manželstvím je ale významnou skutečností pro posouzení vztahu s jinou osobou. Městský soud proto dospěl k závěru, že správní orgány správně neaplikovaly citované ustanovení.*“ K tomu ještě Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí doplnil: „*[...] je třeba zohlednit i to, že stěžovatel má manželku a tři malé děti, přičemž přijatelným způsobem nevysvětlil, proč již necítí závazky k této své rodině, resp. jak by jeho rodinné poměry měly být vyřešeny. [...] Jakkoliv není možné vyloučit trvalý rozvrat manželství stěžovatele a možnost ještě za existence manželství navázat trvalý vztah druhovský s jinou ženou, tvrzení stěžovatele o kvalitativním a kvantitativním prvku jeho vztahu s družkou je podstatně relativizováno tím, že důvody a okolnosti případného rozchodu stěžovatele s jeho manželkou nebyly stěžovatelem ani předestřeny, natož prokázány.*“

Se shora uvedeným názorem Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu se podepsaný soud ztotožnil. Existence manželského svazku ze své podstaty nevylučuje, aby jakákoliv osoba vstoupila do vztahu s druhem či družkou, a aby takovýto vztah nabyl svou

povahou podobu vztahu obdobného rodinnému. I družský vztah za trvání manželství tak může být důvodem prohlášení cizince za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Vždy však bude třeba posuzovat, nakolik intenzivní či naopak formální je na jedné straně vztah cizince k jeho dosud nerozvedenému manželu a na straně druhé k jeho současnému druhu, a dále, jak již bylo uvedeno v citované judikatuře, jaké jsou důvody, pro které cizinec dosud manželství neukončil.

V daném případě proto nelze souhlasit s žalovaným a správním orgánem I. stupně, že pouhá existence manželství vylučuje možnost trvalého vztahu s družkou žalobce. Žalovaný správně, jak vyplývá ze správního spisu, zjišťoval, zda má tento vztah dlouhodobý charakter, zda spolu jmenovaní sdílí společnou domácnost, a zda se tedy nejedná toliko o formální svazek z důvodu žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Jakmile však z výpovědi žalobce a jeho družky rozpoznal, že žalobce je stále ženat s jinou osobou, vyložil si pojem „vztah obdobný vztahu rodinnému“ příliš restriktivně a aniž by dále zkoumal kvalitativní a kvantitativní stránku jeho družského poměru a okolnosti, jež vedly žalobce k tomu, že doposud jeho manželství trvá, zamítnul jeho žádost pro souběh dvou vztahů s odůvodněním, že existence jednoho vylučuje trvalou povahu druhého. Tento závěr však nelze přijmout, neboť žádná právní norma takovéto omezení nestanoví.

Ze shora uvedeného vyplývá, že se žalovaný dopustil nezákonnosti aprobováním nesprávného závěru správního orgánu I. stupně spočívajícího v nesprávném výkladu zákona o pobytu cizinců, neboť příliš restriktivně aplikoval ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) ve vztahu k ustanovení § 87b zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že touto nezákonností je zatíženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil soud obě rozhodnutí podle § 78 odst. 1 a odst. 3 s.ř.s. a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je dle § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem shora vysloveným v dalším řízení vázán a v dalším řízení po zrušení těchto rozhodnutí se bude muset zejména zabývat otázkou, zda je vztah žalobce s jeho družkou S. S. možno považovat za trvalý bez ohledu na skutečnost, že dosud trvá žalobcovo manželství. Jeho samotná existence, resp. důvody, pro něž nebylo ze strany žalobce do současnosti ukončeno, jsou nicméně významnou skutečností (nikoliv ale překážkou), již je také třeba při posuzování zohlednit. V této souvislosti je také nutno podotknout, že rozhodující odpovědnost za prokázání trvalosti vztahu k občanu Evropské unie má žalobce – žalovaný se proto v řízení po zrušení rozhodnutí bude muset vypořádat se všemi jím předloženými důkazy a jejich relevancí.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 21.887,- Kč, která se skládá z částky 4.000,- Kč za zaplacené soudní poplatky ve výši 3.000,- Kč (žaloba) a 1.000,- Kč (odkladný účinek), z částky 15.500,- Kč za 5 úkonů právní služby po 3.100,- Kč poskytnuté zástupcem Mgr. Pavlem Čížinským (převzetí věci, podání žaloby, replika k vyjádření žalovaného, doplnění vyjádření ze dne 18.1.2016 a účast na jednání soudu dne 25.1.2016) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1.1.2013 (dále jen „a.t.“), z částky 1.500,- Kč za s tím souvisejících 5 náhrad hotových výdajů po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 a.t., z částky 287,- Kč připadající na cestovné vlakem z Prahy do Ústí nad Labem a zpět dle § 13 odst. 1 a.t. a z částky 600,- Kč jako náhrady za promeškaný čas dle § 14 a.t. za 6 započatých půlhodin v důsledku času stráveného

cestou na jednání soudu a zpět. Náhrada DPH nebyla zástupci žalobce přiznána, neboť není jejím plátcem.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem 25. ledna 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová